

Desnonaments: Soluciones o pegats?

Dg, 2/12/2012 per Orde Hospitalàr...

[Transmissió de valors](#)

(OHSJD) Desil·lusionant. A l'espera de conèixer el text complet que s'aprovi en relació als desnonaments, és difícil dir menys que això. Hi ha qüestions de lletra petita que, com en els contractes hipotecaris, marquen la diferència. Conceptes com suspensió, moratòria, manca i que estan apareixent en els mitjans de comunicació, haurien de ser ben coneguts per la majoria de la societat: suspendre, és deixar d'executar una acció, però de manera temporal, una mena endarrerir, mantenint condicions i la consegüent incertesa immovilitzant sobre les persones afectades.

Moratòria i manca, tindrien com a sinònim comú, la paraula ajornar. I ajornar, en aquest cas, no suposa només deixar per més endavant la possibilitat del desnonament, també implica que durant aquest temps, i mentre la lletra petita no digui el contrari, el deute i els interessos generats segueixen augmentant, de manera que, passats els dos anys, la situació de la persona afectada és de més difícil resolució, i l'espasa de Dàmocles, més afilada i punyent.

Després, hi ha el etern oblit: Cal triar entre salvar del desnonament a famílies nombroses, gent gran i persones discapacitades, o salvar persones soles i famílies no nombroses? El problema és de calat i gravetat com per intervenir sobre tot el que ho necessiti, sense excloure. Resulta doncs difícil acceptar aquests menys-que mínims, així com l'aparent dificultat per consensuar una línia d'acció: les tragèdies personals, es paguen, algunes, amb cost de vides. I la majoria amb bitllet només d'anada a l'exclusió social hereditària de per vida. D'altra banda, hi ha prou elements que haurien de fer aquesta tasca més fàcil: l'evident clam i acció social de resistència davant els desnonaments és un. També, en els últims temps s'han mobilitzat prou agents socials com perquè la nostra classe política pogués abordar aquesta qüestió amb més rapidesa i capacitat de donar respostes reals al problema, no només durmiéndolo al calaix del temps. Em refereixo a la feina d'incidència de sindicats i entitats socials, a la mobilització, acció contra els desallotjaments, incidència i aportació de coneixement sobre alternatives per abordar el problema de diverses Plataformes, a l'activació per part de nombroses administracions locals de serveis de suport, fins i tot al valent posicionament de sectors policials que es comprometen amb la societat de la qual formen part en plantejar l'objecció de consciència a la seva intervenció als desallotjaments.

I finalment, la Judicatura. Més enllà de manifestar el seu desacord amb els desnonaments, membres de la Magistratura, especialistes en Dret Civil i en altres especialitats del Dret, porten anys elaborant i publicant estudis i informes que abunden tant en la injustícia del sistema actual, com en aportar vies de gestió de la situació. Sembla, doncs, que hi ha prou elements com perquè la modificació legal pugui ser, amb una intenció declarada i motivada, completa i ràpida. Davant això, no puc deixar de preguntar-me què li pesa més en la balança a la classe política: evitar que la població en exclusió social, que ja creix sense parar per altres motius, no creixi, almenys, per ser víctimes del desnonament? , o ¿realitzar una maniobra de menys-que-mínims, sense consens, davant la imminència de la probable imminent lliurament de més de 500.000 signatures de la Iniciativa Legislativa Popular per revisar l'actual Llei? En definitiva, del que parlem, és de saber si el

poder polític electe intenta, almenys en aquest tema, prendre les regnes al Poder Econòmic, o si el poder econòmic segueix governant políticament en l'econòmic - i que no és econòmic? -, per sobre del poder del Poble.

Joan Uribe Vilarrodona

Director Sant Joan de Déu, Serveis Socials Barcelona